

Sygn. akt III KZ 8/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **M. G.**

ukaranego z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o Cmentarzach i Chowaniu Zmarłych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 18 marca 2014 r.,

zażalenia złożonego przez wnioskodawcę,

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt II AKo [...],

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku M. G. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 28 października 2008 r., sygn. akt IV Waz [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 maja 2008 r., sygn. akt XIV W [...], albowiem wnioskodawca pomimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego pisma poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata, nie uzupełnił tego braku w zakreślonym terminie.

Zarządzenie to zaskarżył wnioskodawca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W postępowaniu o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenie, zgodnie z art. 113 § 1 k.p.w., stosuje się odpowiednio przepis art. 545 § 2 k.p.k., z którego wynika, że wniosek o wznowienie postępowania, który nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W niniejszej sprawie ten obowiązek nie został spełniony, gdyż wniosek o wznowienie został sporządzony przez wnioskodawcę osobiście, który wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. do usunięcia braku formalnego poprzez wniesienie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata, nie uczynił tego. W takiej sytuacji zarządzenie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, który nie odpowiadał warunkom formalnym, jako wydane w oparciu o obowiązujące przepisy, jest w pełni zasadne.

Zauważyć nadto należy, że brak jest podstaw do twierdzenia, że decyzje Sądu Apelacyjnego w [...] zawarte w postanowieniu z dnia 12 listopada 2013 r. są wzajemnie sprzeczne i niezgodne z obowiązującymi przepisami, jak to wynika z zażalenia wnioskodawcy. Słusznie bowiem zwolniono wnioskodawcę od opłaty od wniosku o wznowienie postępowania, gdyż wykazał on, że nie jest jej w stanie ponieść z uwagi na swoją sytuację rodzinną i majątkową. Decyzja ta ma pełne oparcie w treści art. 623 k.p.k. Jednakże Sąd był równocześnie uprawniony do tego, aby nie uwzględnić wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W procedurze wykroczeniowej, w odróżnieniu od art. 78 § 1 k.p.k., nie wystarcza dla powołania obrońcy z urzędu samo wykazanie, że nie jest się w stanie ponieść kosztów obrony. Niezbędne jest bowiem jeszcze ustalenie, że udziału obrońcy wymaga interes wymiaru sprawiedliwości. Te dwie przesłanki muszą wystąpić łącznie, aby wniosek o wyznaczenie adwokata z urzędu mógł zostać przez Sąd uwzględniony (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2011 r., III KZ 76/11, LEX nr 1055037; III KZ 77/11, OSNKW 2012, z. 2, poz. 20). W uzasadnieniu postanowienia z dnia 12 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny wskazał, z jakich powodów uznał, że w niniejszej sprawie brak jest interesu wymiaru sprawiedliwości w wyznaczeniu wnioskodawcy obrońcy z urzędu w postępowaniu wznowieniowym. Na marginesie należy jedynie zauważyć, że skoro uwzględnienie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu uzależnione jest od kumulatywnego spełnienia

dwóch przesłanek, to wzywanie wnioskodawcy do udokumentowania swojej sytuacji materialnej winno następować dopiero wówczas, gdy analiza akt sprawy wskazuje, że interes wymiaru sprawiedliwości, w przypadku wykazania niezamóżności, przemawiać będzie za wyznaczeniem obrońcy z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[aw]